

Sygn. akt **IC 722/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Alicja Zych

Protokolant: prot. sądowy Olga Kuna - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) kwotę 203.023,56 zł (dwieście trzy tysiące dwadzieścia trzy złote pięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz powoda Skarbu Państwa zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 10.152 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sygn. akt IC 722/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 maja 2013 roku powód Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wnosił o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwoty 203 023,56 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7200 złotych.

W przypadku nie wydania nakazu zapłaty albo skutecznego wniesienia sprzeciwu powód wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 203 023,56 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód podał, iż wyrokiem z dnia 25 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt IC 1017/10 Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 251 825,19 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 20 000 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie sygn. akt I ACa 137/11 Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanego od wskazanego

orzeczenia, zasadzając jednocześnie na rzecz ówczesnego powoda (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 5 400 złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. W wykonaniu zobowiązania wynikającego z prawomocnego już orzeczenia, Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) w dniu 4 kwietnia 2011 roku uiszczył na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 302 069,64 złote, przy czym zapłata została dokonana z zastrzeżeniem zwrotu na wypadek ewentualnego uwzględnienia skargi kasacyjnej. Na skutek skargi kasacyjnej złożonej przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 marca 2012 roku w sprawie III CSK 219/11 uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w sprawie I ACa 137/11 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie zasadzając na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 79 508,06 złotych - w miejsce kwoty 251 825,19 złotych oraz kwotę 6 208 złotych - w miejsce kwoty 20 000 złotych. Strony odstąpiły od wniesienia skargi kasacyjnej. Uprzednia zapłata na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. w ocenie powoda stanowiła zatem świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. wypełniając przesłanki roszczenia kondykcijnego. Z ostrożności procesowej powód podniósł, iż z uwagi na spełnienie świadczenia z zastrzeżeniem zwrotu nie zachodzą przesłanki wyłączające możliwość skutecznego wystąpienia z przedmiotowym powództwem. Ponadto wskazał, iż żądane odsetki ustawowe są liczone od momentu upływu 14 – dniowego terminu wyznaczonego w wystosowanym wezwaniu do zapłaty, które zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 11 grudnia 2012 roku (pozew z uzasadnieniem k. 2-5).

W dniu 25 maja 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc 177/13, Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym orzekł, że pozwana (...) Sp. z o.o. w L. w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia nakazu powinna zapłacić powodowi Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę (...) kwotę 203 023,56 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7 200 złotych na rzecz Skarbu Państwa zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wniesić w tymże terminie do Sądu sprzeciw oraz orzekł pobranie kwoty 10 152 złote na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie tytułem uiszczenia opłaty od pozwu od uiszczenia której powód jest z ustawy zwolniony (nakaz zapłaty k. 19).

Pozwana (...) Sp. z o.o. w L. w terminie wniosła sprzeciw od powołanego wyżej nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, iż powód nie udowodnił swoich roszczeń, a zapłata kwoty 302 069,64 złote wynikająca z wyroków w sprawach I C 1017/10 i I ACa 137/11 dokonana została w sposób bezwarunkowy. Powyższe pozwala na uznanie, iż powód nie jest uprawniony do dochodzenia zwrotu kwoty 172 316,13 złotych i odsetek od tej kwoty. Strona pozwana zakwestionowała również wysokość dochodzonych odsetek wskazując, iż nie udowodniono ich wysokości (sprzeciw k. 33-33v).

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 listopada 2010 roku w sprawie I C 1017/10 zasądzono na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) kwotę 251 825,19 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 20 000 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania (dowód: wyrok k. 6).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie sygn. akt I ACa 137/11 oddalono apelację strony pozwanej zasadzając na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 5 400 złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (dowód: wyrok k. 7).

W wykonaniu zobowiązania wynikającego z prawomocnego orzeczenia w sprawie I C 1017/10 Skarb Państwa w dniu 4 kwietnia 2011 roku uregulował na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 302 069,64 złote, zastrzegając jednocześnie w piśmie z dnia 6 kwietnia 2011 roku zwrot zapłaty na wypadek ewentualnego wniesienia przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa skargi kasacyjnej i jej uwzględnienia (dowód: pismo k. 10, potwierdzenie wykonania przelewu k. 13).

Na skutek skargi kasacyjnej złożonej przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 marca 2012 roku w sprawie III CSK 219/11 uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie I ACa 137/11 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (dowód: wyrok k. 8).

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 listopada 2010 roku w sprawie I C 1017/10 zasadzając na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w L. w punkcie I - kwotę 79 508,06 złotych w miejsce kwoty 251 825,19 złotych oraz w punkcie II - kwotę 6 208 złotych w miejsce kwoty 20 000 złotych, a nadto dodał punkt III o treści: „zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 4 968 złotych tytułem kosztów procesu”, a w pozostałej części apelację oddalił. W wydanym orzeczeniu Sąd Apelacyjny w Krakowie zasądził ponadto od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 4 464 złote tytułem kosztów postępowania odwoławczego i zasądził od powoda (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 9 936 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego (dowód: wyrok k. 9-9v).

W związku z wydanym rozstrzygnięciem Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) wezwał pozwaną (...) Sp. z o.o. w L. do dobrowolnego spełnienia świadczenia i zwrotu w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania: kwoty 172 316,13 złotych tytułem należności głównej, kwoty 16 915,43 złotych tytułem odsetek oraz kwoty 13 792 złotych tytułem kosztów postępowania – łącznie kwoty 203 023,56 złotych. Wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia wpłynęło do pozwanej w dniu 11 grudnia 2012 roku (dowód: wezwanie wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru k. 15).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, uznając je za wiarygodne, bowiem nie były kwestionowane przez którąkolwiek ze stron niniejszego postępowania.

Mając powyższy stan faktyczny za podstawę Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) zasługuje na uwzględnienie w oparciu o art. 410 § 2 k.c.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnej, żądanej kwoty. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaofiarowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie.

Nienależne świadczenie jest w ujęciu kodeksu cywilnego jednym z wypadków bezpodstawnego wzbogacenia. Świadczenie jest nienależne w sytuacjach określonych w art. 410 § 2 k.c., w tym także, jeżeli odpadła jego podstawa. Odpadnięcie podstawy prawnej świadczenia (*condictio causa finita*) zachodzi w sytuacji, gdy w chwili świadczenia jego prawna podstawa istniała, natomiast już po spełnieniu odpadła. Jest tak np. w przypadku egzekwowania świadczenia zasądzonego nieprawomocnym lecz wykonalnym wyrokiem, jeżeli w sprawie doszło następnie do oddalenia powództwa. Wierzyciel, który wyegzekwował świadczenie na podstawie uwzględniającego powództwo nieprawomocnego wyroku, opatrzonego rygiorem natychmiastowej wykonalności, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu tego świadczenia (wyrok SN z dnia 26 lutego 2004 r., V CK 220/03). Zgodnie z art. 409 k.c. nie może się więc bronić powołując na okoliczności wyłączające obowiązek zwrotu w szczególności na to, że uzyskaną korzyść zużył lub utracił. Podobnie rzecz się przedstawia w przypadku, gdy świadczenie zostało spełnione na podstawie wyroku wprawdzie prawomocnego, który jednak na skutek uwzględnienia skargi kasacyjnej został uchylony. Dopuszczalność stosowania przepisów o nienależnym świadczeniu dla roszczeń restytucyjnych, stanowiących uzupełnienie dla przepisów zawartych w kodeksie postępowania cywilnego, została przewidziana zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwałę z 24 marca 1967 roku, III PZP 42/66, OSNC 1967/7-8/124, wyrok z 25 stycznia 1971 roku, I CR 552/70, OSNC 1971/9/161, wyrok z 25 września 1965 roku, 1 PR 372/65, OSNC 1966/5/83 oraz

M. P. Wójcik, Komentarz do art. 415 kodeksu postępowania cywilnego [w:] A. Jakubecki, J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II, s. 595), w którym wskazano, że uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku sprawia, że spełnione na jego podstawie świadczenie jest nienależne w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego - art. 410 i następne k.c.

W niniejszym postępowaniu Skarb Państwa, reprezentowany przez Wojewodę (...) zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa domagał się zasądzenia kwoty 203 023,56 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. Chodziło zatem o zwrot części sumy wypłaconej przez powoda na rzecz strony pozwanej, dla której podstawę stanowił wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie I ACa 137/11 utrzymujący w mocy orzeczenie wydane przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 25 listopada 2010 roku w sprawie I C 1017/10.

Wyrok ten następnie został uchylony przez Sąd Najwyższy w dniu 8 marca 2012 roku (sygn. akt III CSK 219/11), a po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 listopada 2010 roku i zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 79 508,06 złotych zamiast uprzednio zasądzonej kwoty 251 825,19 złotych i kwotę 6 208 złotych zamiast uprzednio zasądzonej kwoty 20 000 złotych, oddalając apelację w pozostałej części.

Bezsprzecznie zatem po uchyleniu przez Sąd Najwyższy wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie I ACa 137/11 odpadła podstawa dla tego świadczenia. Tak bowiem należy rozumieć dokonaną przez Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 zmianę rozstrzygnięcia, która zastąpiła wcześniejsze orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 marca 2011 roku - własnym. Powyższe oznaczało również, że kwota 203 023,56 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2012 roku stała się świadczeniem nienależnym, stąd też słusznie pozwana została wezwana do dobrowolnego spełnienia świadczenia i zapłaty powołanej wyżej kwoty.

Podkreślić zatem należy, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 stał się niepodważalny oraz ostateczny albowiem strony odstąpiły od wniesienia skargi kasacyjnej i tym samym stał się podstawą roszczenia w niniejszej sprawie. Pozwana powinna liczyć się z obowiązkiem zwrotu uzyskanego świadczenia nienależnego tym bardziej, iż świadczenie to zostało spełnione z zastrzeżeniem zwrotu na wypadek ewentualnego wniesienia przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa skargi kasacyjnej i jej uwzględnienia o czym Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) poinformował ją pismem z dnia 6 kwietnia 2011 roku, odebrany w dniu 13 kwietnia 2011 roku.

Nie ulegało zatem wątpliwości, że w niniejszej sprawie ziściły się przesłanki zastosowania instytucji bezpodstawnego wzbogacenia i nienależnego świadczenia. Mamy tu bowiem do czynienia z odpadnięciem podstawy świadczenia (*condictio causa finita*). W efekcie pozwana wzbogaciła się kosztem powoda, a wzbogacenie to nastąpiło bez podstawy prawnej. W obliczu normy art. 405 k.c. zobowiązana jest zatem do zwrotu uzyskanej wartości. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie „wprawdzie świadczenie spełnione na podstawie prawomocnego wyroku jest świadczeniem należnym, jednak późniejsze uchylenie lub zmiana tego wyroku powoduje zmianę charakteru dokonanego wcześniej świadczenia, które staje się świadczeniem nienależnym i podlega obowiązkowi zwrotu” (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 grudnia 2005 r., I A Ca 1062/05, LEX nr 186167).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z treści powyższego przepisu wynika, że obowiązek zapłaty odsetek jest skutkiem opóźnienia w zapłacie sumy pieniężnej, a zatem odsetki należą się za sam fakt opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Obojętne są więc rodzaj tego opóźnienia oraz jego powody. Obojętne jest zwłaszcza to, czy jest ono spowodowane faktem, za który dłużnik ponosi odpowiedzialność. Tym samym powstanie roszczenia o odsetki jest niezależne od szkody powstałej po stronie wierzyciela a i dłużnik nie może zwolnić się z

odpowiedzialności wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie. W myśl art. 481 § 1 k.c. roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. Prawo podmiotowe do odsetek w ujęciu art. 481 k.c. jest powiązane z opóźnieniem dłużnika ze spełnieniem świadczenia. Prawo materialne rozstrzyga o tym, od kiedy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia a zatem, kiedy rozpoczyna bieg czas opóźnienia, za który - zgodnie z art. 481 k.c. wierzyciel może żądać odsetek. Opóźnienie biegnie od daty wymagalności długu (roszczenia w ujęciu procesowym). Zgodnie z art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a gdy termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie budzi wątpliwości, że doręczenie wezwania do zapłaty dochodzonej później w postępowaniu sądowym kwoty, stanowi wezwanie przez wierzyciela w rozumieniu tego przepisu. Czas opóźnienia, za który należą się odsetki rozpoczyna bieg od tej daty, gdy chodzi o roszczenia objęte pozwem (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2011-09-09, III PK 4/11, Opubl: Gazeta Prawna, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2010 r., I PK 131/09).

W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że powód wezwał pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia wezwaniem z dnia 6 grudnia 2012 roku do zapłaty kwoty 203 023,56 złotych w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania. Pozwana zaś powyższe wezwanie odebrała w dniu 11 grudnia 2011 roku (k. 15). W dniu odbioru wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia wiedziała już zatem wobec kogo ma wykonać zobowiązanie pieniężne, ale także i w jakiej wysokości.

W ocenie Sądu pozwana pozostawała w opóźnieniu od momentu upływu 14 dniowego terminu od daty otrzymania wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia, tj. od dnia 26 grudnia 2012 roku. Od tego dnia również przysługiwało powodowi roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych od nienależnego świadczenia. Wskazany moment wymagalności wyznacza bowiem pierwotna data skierowania do pozwanej żądania zapłaty dochodzonej pozwem sumy, stanowiąca, stosownie do art. 476 zd. 2 in fine k.c., chwilę wezwania przez wierzyciela dłużnika do spełnienia świadczenia, którego termin nie był oznaczony.

Końcowo podkreślić należy, iż Sąd nie podzielił argumentacji strony pozwanej zaprezentowanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty odnośnie nieudowodnienia przez powoda roszczeń, a nadto zapłaty dokonanej w sposób bezwarunkowy oraz nieudowodnienia wysokości dochodzonych odsetek i raku wskazania w jaki sposób zostały określone.

Z załączonych do akt sprawy dokumentów jednoznacznie wynika, iż pozwana miała świadomość wydania odmiennego niż poprzednie rozstrzygnięcia tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 listopada 2012 roku w sprawie I ACa 764/12 oraz faktu, iż zasądzone tym wyrokiem kwoty były mniejsze niż uprzednio jej wypłacone. Jako niewiarygodne Sąd ocenił również twierdzenie, iż spełnienie zobowiązania zostało wykonane w sposób bezwarunkowy. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia bowiem treść pisma informującego o dokonaniu wpłaty wynikającej z prawomocnego orzeczenia, zawierającego również zastrzeżenie zwrotu zapłaty. Odnosząc się do zarzutu nieudowodnienia roszczenia i odsetek oraz sposobu ich wyliczenia Sąd uwzględnił okoliczność, iż żądana pozwem kwota oraz składowe w sposób szczegółowy zostały opisane w wezwaniu do dobrowolnego spełnienia świadczenia, którego pozwana przecież nie kwestionowała. Sąd uwzględnił ponadto okoliczności, iż strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska, umożliwiających jednocześnie Sądowi przyjęcie odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Nie sprostала zatem obowiązkowi udowodnienia faktu z którego wywodzi skutki prawne. Twierdzenia te zatem jako niczym nie poparte nie mogą zostać uwzględnione.

Z tych względów zasądził Sąd zasądził od pozwanej (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) kwotę 203 023,56 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 26 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 98 § 1 k.p.c. Stroną przegrywającą sprawę jest pozwana. Wobec tego zobowiązana jest zwrócić powodowi Skarbowi Państwa zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa kwotę 7 200 złotych poniesioną tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Z kolei rozstrzygnięcie zawarte w pkt III wyroku uzasadnione jest treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych” (Dz. U. 2010 roku, Nr 90, poz. 594 ze zm.). Z uwagi więc na wynik sprawy oraz okoliczność, że Skarb Państwa nie ma obowiązku uiszczania opłat (art. 94 ustawy), Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej (...) Sp. z o.o.w L. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 10 152 złotych tytułem nie uiszczonej opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.